

Bunul și al său hotar

Aspiranta

Bunul și al său hotar

Târziu e ceasu-n noapte și-mi este tare frig
Aș vrea să ațipesc, dar gânduri râd în hohot,
Mă zvârcolesc și gem, parcă doresc să strig
Pe cineva din zare plecat cu-al ploii ropot.
Adorm abia spre ziuă cuprinsă-n tainic dor
Și rog în vis pe înger să nu dorm în zadar,
Ci să mă ducă-n zbor pe brazda din ogor
Să-l întâlnesc pe Bunul lângă alt său hotar.

Atunci zăresc pământul purtând verdele strai,
Iar soarele m-atinge cu calda lui privire,
Se-aud cocori în zare ce zboară-n lung alai
Albastru-i totu-n jur, cu gust de fericire.
În depărtare văd, venind cu coasa-n spate
Pe Bunul meu cu ochii ca floarea de cicoare,
Aștept să mă ia-n brațe cu mâinile-i crăpate,
Apoi să ne-așezăm la margini de răzoare.

Când să-l ating pe Bunul, devine albă ceață
Ce fruntea-mi înconjoară ușor, ca o părere,
Atunci șuvoi de lacrimi inundă a mea față,
Iar sufletul se zbate simțind doar grea durere.
Privesc smerită-n sus și-l chem pe Dumnezeu
Să-mi lumineze calea, gonind vremea pustie,
În vis să ȣes din rouă și-un fir de curcubeu
O haină pentru Bunul ca drumul lin să-i fie.